

τῆς συγκρίσεως τοῦ παρελθόντος πρὸς τὸ ἐνεστώσως δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ὀρθῶς περὶ τοῦ περιφήμου τούτου μέρους. Γνωρίζω καλῶς, Κυρία, ὅτι σχεδὸν γελοιοῦδες εἶναι τὸ νὰ λέγη τις περὶ τῶν ἀρχαίων, ὅτι πρέπει, ἢ νὰ ὑψῶνται μέχρις οὐρανοῦ, ἢ εἰς τοῦσχατον νὰ ἐξουθενῶνται· ἀλλ' ὁ ὀρθὸς λόγος τύπον καὶ ὑπογραμμὸν τὸ δίκαιον ἔχων, καὶ σταθμίζων τὰς ἀνθρωπίνους πράξεις δι' ἰσορροπῶν πλάστιγγος, δὲν ἀποδέχεται οὔτε τοὺς αἰῶνας, οὔτε τὰ άτομα, ἐπαινῶν καὶ κατακρίνων ἀμερολήπτως πᾶν ὅ,τι χρήζει ἐπαινοῦ ἢ ψόγου.

Οἱ παρὰ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου (1) ἀναφερόμενοι Κρητικὲς Μυθολόγοι λέγουσιν, ὅτι πρῶτοι τῆς νήσου κάτοικοι ὑπῆρξαν οἱ Ἰθαῖοι Δάκτυλοι, θεωροῦντες αὐτοὺς, οἷτινες κατώκουν περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἰδῆς (2), ὡς μάγους, καθότι πολλῶν ἔμπειροι ἦσαν, καὶ κατ' ἐξοχὴν περὶ τὴν ἐπιστήμην τῶν ἱερῶν μυστηρίων (3). Ὁ περιφήμος περὶ τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν Ὀρφεὺς ἐπαυδέθη παρ' αὐτοῖς· ἀνακαλύψαντες δὲ τὴν χρῆσιν τοῦ πυρός, τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ χαλκοῦ, ἐφηῦρον, εἰς τὸ ὄρος Βερέκυνθον, πλησίον τῆς Ἀπτέρας, τὴν τέχνην τοῦ ἐργάζεσθαι

(1) Διοδώρου Σικελ. Β'. 5.

(2) Συγγραφεῖς τινες, οἷτινες διαφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὸ ὄνομα τῶν Δακτύλων, ὑποθέτουσιν αὐτοὺς ἐλθόντας ἐκ τοῦ ὄρους Ἰδῆς τῆς Φρυγίας. Διομύδης ὅμως ὁ Γραμματικὸς, λέγει, ὅτι ἐπωνομάσθησαν οὕτως, ἕνεκα τῆς ὁποίας εἶχον ἐπιδειξιότητος εἰς τὸ κινεῖν τρυγὰς δακτύλους, ἢ ἕνεκα τῆς ἐφευρέσεως τῶν εὐρύθμων ὠδῶν τοῦ Δακτύλου, ἢ διότι ἤσαν δέκα τὸν ἀριθμὸν κτλ.

(3) Οἱ Μάγοι τὸ πάλαι, δὲν ἀπεκαθίσταντο ἐπαχθεῖς, καθότι ἀπείχον τῷ δόλῳ καὶ τῆς ἀγυρτείας, διὰ τὰ ὅποια ἐχαρακτηρίσθησαν μετὰ ταῦτα. Ὀνομάζοντο δ' οὕτως ἐκεῖνοι, οἷτινες, μεμνημένοι εἰς τὰ ἅγια μυστήρια, ἐγίνωσκον τὸ πνεῦμα τῶν ἀλληγοριῶν, καὶ διαπώπτεον φυσικὰ ἀποκαλύψεις, ὑποκεικρυμμένας ὑπὸ τὸ ἔμβλημα τοῦ μυθώδους. Καὶ οἱ μὲν Τελχῖνες εἰς Ῥόδον, οἱ δὲ Δάκτυλοι εἰς Κρήτην, οἱ δὲ Ἰερεῖς εἰς Αἴγυπτον, καὶ αὐτὸς μάλιστα ὁ Μωϋσῆς, ἐνομίζοντο Μάγοι.

